

Voor Brenda Ogden, mijn HEERLIJK recalcitrante
lerares Engels. Dit komt allemaal door jou!

SB

Voor mijn bruisende tante Jill en oom Keith X

SL

H
E
T
NIETS
aan de
HAND
HOTEL

NUR 282/W051901

Bisac JUV058000 / JUV052000

© Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

©MMXVIII Tekst: Steven Butler

©MMXVIII Illustraties: Steven Lenton

First published by Simon & Schuster UK Ltd., London WC1X 8HB, England

Oorspronkelijke titel: *The Nothing to See Here Hotel*

Nederlandse vertaling: Merel Leene

Vormgever omslag: Oranje Vormgevers

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Tekst
**STEVEN
BUTLER**

Illustraties
**STEVEN
LENTON**

kluitman.nl

kluitman

TROLVAKANTIE-BEOORDELINGEN

Je kijkt naar reizigersbeoordelingen van het Niets-aan-de-hand-hotel, Upton

NB: Iedereen is welkom in het Niets-aan-de-hand-hotel (behalve mensen... **BESLIST GEEN MENSEN**)

★★★★ 1.079 beoordelingen ----- 1 van 150 hotels in Upton

📍 Upton Boulevard, Engeland, BN1 1NADH ☎ 00 11 2 334 4556 ✉ email hotel

Francesca Simon

★★★★ 2 DAGEN GELEDEN BEOORDEELD

‘Een onstuimig, stoer en verbazingwekkelijk magisch avontuur. Tophumor!’

Jeremy Strong

★★★★ 13 DAGEN GELEDEN BEOORDEELD

‘Een fantastisch, loespannend verhaal over trollen, kobolden en andere bottenklapperende wezens. Trek je rubberlaarzen aan en duik het vreemdste hotel in dat je ooit hebt gezien. Dit is een hotel dat ik nooit hoop te vinden! Fantastisch en walgelijk grappig.’

Cressida Cowell

★★★★ 29 DAGEN GELEDEN BEOORDEELD

‘Geweldig grappig en origineel. Ik ben als een blok gevallen voor alle buitengewone wezens en de hoofdpersoon, die voor één zesendertigste trol is.’

TROLVAKANTIE-BEOORDELINGEN

Je kijkt naar reizigersbeoordelingen van het Niets-aan-de-hand-hotel, Upton

NB: Iedereen is welkom in het Niets-aan-de-hand-hotel (behalve mensen... **BESLIST GEEN MENSEN**)

★★★★ 1.079 beoordelingen ----- 1 van 150 hotels in Upton

📍 Upton Boulevard, Engeland, BN1 1NADH ☎ 00 11 2 334 4556 ✉ email hotel

Liz Pichon

★★★★ 33 DAGEN GELEDEN BEOORDEELD

‘Dit hotel krijgt van mij vijf slijmerige sterren.’

Jacqueline Wilson

★★★★ 54 DAGEN GELEDEN BEOORDEELD

‘Een magisch hotel dat bekendstaat om zijn exclusieve, unieke gasten. De chef-kok verdient alle lof voor haar uitvinding van de Bizarre Cuisine. Personeel zeer vriendelijk, maar probeer uit de buurt van de manager te blijven (vooral als je op een kat lijkt).’

Kaye Umansky

★★★★ 75 DAGEN GELEDEN BEOORDEELD

‘Wat een tof hotel! Ik boek meteen een kamer!’

NIETS aan de HAND HOTEL

• 1 •

NIET ALLE
OUDE
DAMETJES
ZIJN LIEF

• 2 •

HET NIETS-
AAN-DE-
HAND-
HOTEL

• 3 •

OPOE
BRAAKZINA

• 4 •

EEN FLITS
IN HET
DONKER

• 5 •

SNEL!!!

• 6 •

DE
LUCHTDEUR

• 7 •

MORZEL-
KAAK

• 8 •

TOT HIER
HEB JE HET
GERED!

• 9 •

DE
VOLGENDE
OCHTEND

• 10 •

EEN
PRINSEN-
FEEST

• 11 •

DE
KOBOLDEN
KOMEN

• 12 •

DE OPTOCHT

• 13 •

PRINS
KROKBAH

• 14 •

EEN
KONINK-
LIJKE
LASTPAK

NIETS aan de HAND HOTEL

• 15 •

PSSST!

• 16 •

VAN KWAAD
TOT ERGER

• 17 •

PRINS
ONTSNAPT

• 18 •

HET STRAND

• 19 •

HET WORDT
NOG GEKKER

• 20 •

WHOEEOEEMF!

• 21 •

EEN KIST
VOL BOTTEN

• 22 •

DE VLOEK
VAN HET
DIAMANTEN
KUNSTGEBIT

• 23 •

GRIJP ZE!

• 24 •

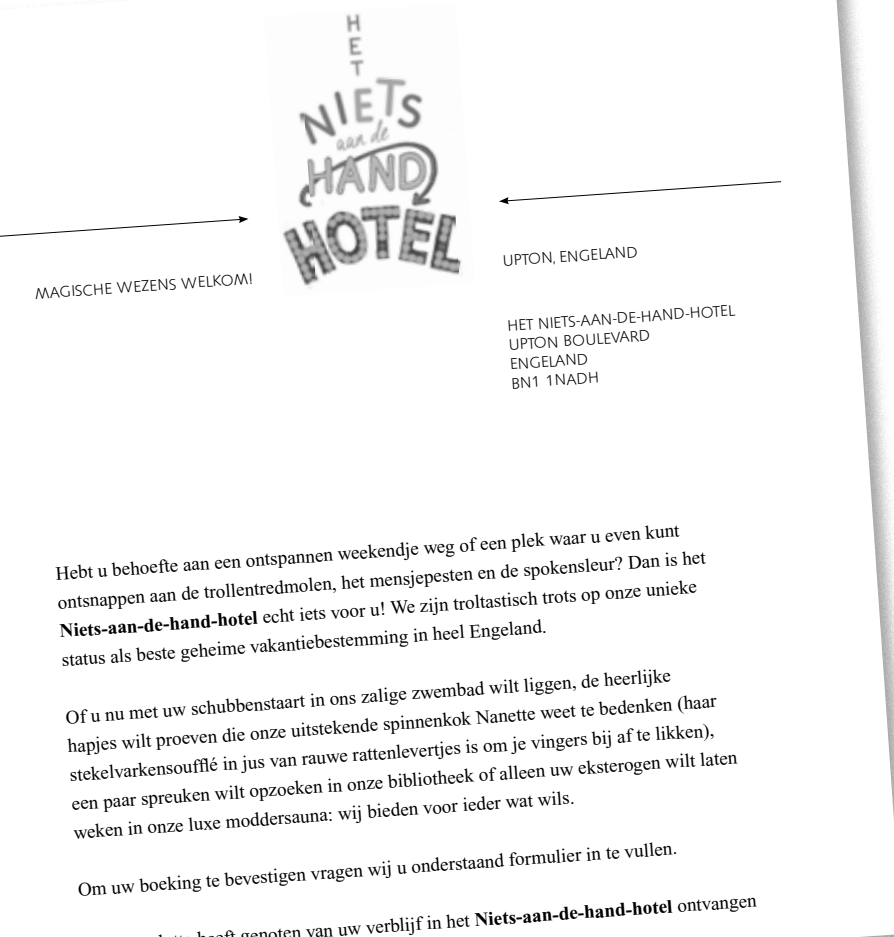
WAAR IS
KROKBAH?

• 25 •

OPGESLOKT

• 26 •

RAAR IS HET
NIEUWE
NORMAAL

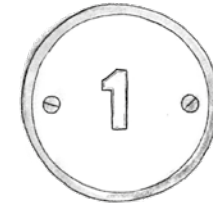

Hebt u behoefte aan een ontspannen weekendje weg of een plek waar u even kunt ontsnappen aan de trollentredmolen, het mensjepesten en de spokensleur? Dan is het **Niets-aan-de-hand-hotel** echt iets voor u! We zijn troltastisch trots op onze unieke status als beste geheime vakantiebestemming in heel Engeland.

Of u nu met uw schubbenstaart in ons zalige zwembad wilt liggen, de heerlijke hapjes wilt proeven die onze uitstekende spinnenkok Nanette weet te bedenken (haar stekelvarkensoufflé in jus van rauwe rattenlevertjes is om je vingers bij af te likken), een paar spreuken wilt opzoeken in onze bibliotheek of alleen uw eksterogen wilt laten weken in onze luxe moddersauna: wij bieden voor ieder wat wils.

Om uw boeking te bevestigen vragen wij u onderstaand formulier in te vullen.

U heeft genoten van uw verblijf in het **Niets-aan-de-hand-hotel** ontvangen

NIET ALLE OUDE DAMETJES ZIJN LIEF

Eerst maar even iets over oma's...

In sprookjes zijn oma's, grootmoeders of opoes meestal lieve en opgewekte mollige dametjes van nog geen drie vuisten hoog die je extra zakgeld toestoppen als je ouders even niet kijken, en die zo nu en dan beschermd moeten worden tegen de grote boze wolf.

Maar... dit is geen sprookje. Dit is het echte, échte leven, en mijn oma is dus helemaal niet zo. Mijn oma zou de grote boze wolf de stuipen op het lijf jagen. Ze zou hem tot moes slaan. Ze zou hem nog voor het ontbijt in één hap opslokken, daarna met veel gekwijn en gekners oppeuzelen en ten slotte zijn botten een voor een uitspugen.

O... Waarschijnlijk moet ik er iets bij vertellen...

Mijn oma is een **TROL**. En een gemene ook.

HET NIETS-AAN-DE-HAND-HOTEL

Pfieuw! Nu je weet hoe het met mijn oma zit, klinkt de rest van wat ik je ga vertellen tenminste niet meer zo krankzinnig.

Ik heet Frankie trouwens... Frankie Baluster. Hoi!

Je denkt vast allang dat mijn hersenen gefrituurd zijn of dat ik zo gek ben als een deur. Ik weet het. Een trol als oma?! Maar we zijn nog maar net begonnen. Lees vooral verder, want dan leg ik je alles uit, ik zweer het. Binnen de kortste keren geloof je alles wat ik zeg... Mijn oma is echt een kolossale, stinkende trol. En niet één woord van wat ik je ga vertellen is gelogen.

Toe, nog een paar bladzijden...

Klaar?

Daar gaan we...

MIJN OMA DE TROL

Ongeveer honderd jaar geleden, toen de mensen nog hoeden droegen en alles zwart-wit was, maakte mijn over-over-overgrootvader Abraham Baluster zijn vaste ochtendwandelingetje over het strand. En toen – KAPOEF! – gaf hij voor ALTIJD een forse DRAAI aan onze familiegeschiedenis.

Helemaal aan het einde van het strand, vlak bij de rotsen, zag mijn oude opa iets vreemds. Iets HEEL vreemds en HEEL groots.

Volgens mijn vader was opa Abraham een fanatiek verzamelaar van zeldzame planten en dieren. Hij reisde de hele wereld over om te zoeken naar vreemde, exotische dingen... Dus van wat hij op die zwart-witte ochtend in het oog kreeg, zal zijn krulsnor vast en zeker EXTRA zijn gaan krullen.

Bram zag namelijk een trollenmeisje (een trollin). Ze deed onder het uiteinde van een reusachtige rioolbuis haar was en neuriede daarbij een vrolijk liedje.

Je hebt het vast al geraden: dat trollenmeisje was mijn over-over-overgrootmoeder, Braakzina Gloemp. En voordat iemand kon roepen: 'NEE! WACHT, BRAM! ZE IS SPUUGLELIJK!' waren die twee al stapelverliefd. Ze knepen er met z'n tweetjes tussenuit en trouwden in het riool onder de winkelstraat van Upton tijdens een blobberklotsende trollenceremonie.

GEEN PANIEK NU! De rest van dit verhaal is niet alleen maar vies verliefderig, dat beloof ik.

Spoel snel even honderd jaar door en daar ben ik: Frankie Baluster, de jongste nakomeling van het stel.

Je kunt je wel voorstellen dat onze
 familiestamboom nogal
 eigenaardig is. Hij zit vol
 trollen, mensen en
 feeksen, met hier
 en daar een
 verdwaalde heks
 of moerasnimf
 ertussen. Mijn
 oom Stomper is
 een modderkruiper!
 Mijn vader Borman is
 wat ze een halfling noemen en
 mijn moeder Rani is honderd
 procent mens. Dus ben ik een kwartling,
 neem ik aan. Ik weet in elk geval dat ik voor één
 zesendertigste trol ben.

Op het eerste gezicht zou je waarschijnlijk niet zeggen dat ik niet honderd procent mens ben. Mijn haar zit altijd nogal door de war, waardoor het meestal over mijn puntoren valt. Je kunt het dus

eigenlijk alleen zien aan de kleur van mijn ogen. Net als de ogen van mijn vader, en al mijn andere familieleden die van opoe Braakzina afstammen, zijn die van mij koperkleurig, als glanzende stui-vers. Dat is het eerste teken dat iemand trollenbloed bezit.

Maar goed, eigenlijk wil ik je vooral vertellen over de plek waar ik woon.

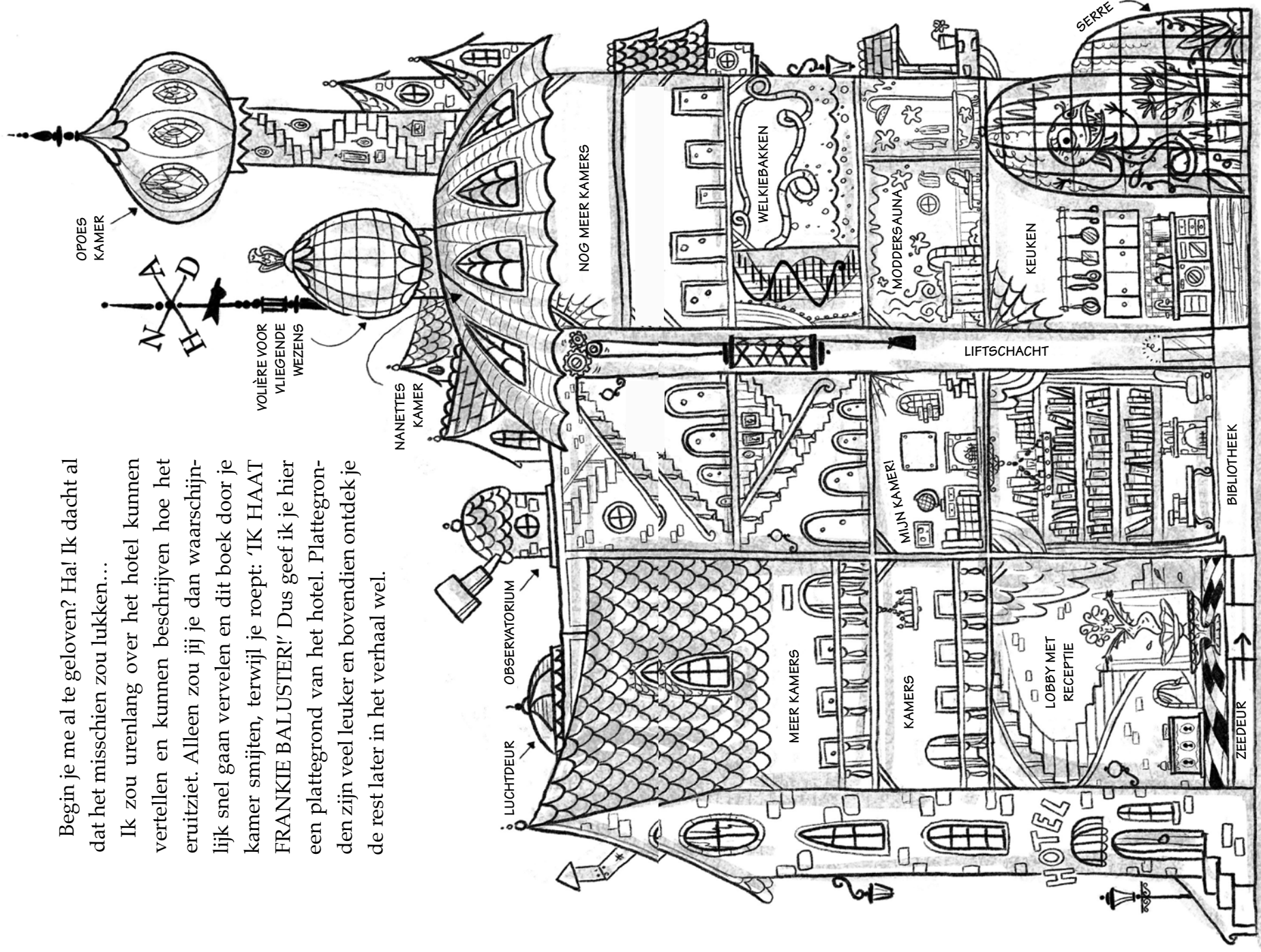
Honderd jaar nadat mijn over-over-overgrootouders het bouwden, woont en werkt mijn familie nog steeds in het **Niets-aan-de-hand-hotel**. Ons hotel is de beste geheime vakantiebestemming voor magische wezens in heel Engeland. Dat had je niet verwacht, hè?

Die arme oude opa Abraham is jaren en jaren voor mijn geboorte al de pijp uit gegaan, maar opoe Braakzina loopt nog vrolijk rond. Trollen leven honderden jaren langer dan mensen.

Mijn opoe noemt zichzelf de baas van het hotel, maar omdat ze bijna nooit haar bed uit komt, doen mam, pap en ik al het werk. Elke dag racen we als menselijke botsautootjes rond en proberen te voorkomen dat een stelletje magische wezens de boel hier afbreekt. Voor de familie Baluster is vreemd heel normaal.

Begin je me al te geloven? Ha! Ik dacht al dat het misschien zou lukken...

Ik zou urenlang over het hotel kunnen vertellen en kunnen beschrijven hoe het eruitziet. Alleen zou jij je dan waarschijnlijk snel gaan vervelen en dit boek door je kamer smijten, terwijl je roept: 'IK HAAT FRANKIE BALUSTER!' Dus geef ik je hier een plattegrond van het hotel. Plattegronden zijn veel leuker en bovendien ontdek je de rest later in het verhaal wel.

Ik weet precies wat je denkt...

Hoe kan dat hotel nou geheim zijn als het zo GIGANTISCH is? Iedere voorbijganger met meer dan twee hersencellen zou binnen drie tellen in de gaten hebben dat hier iets vreemds aan de hand is. Kijk, en daar komt dus een beetje **TROLLEN-TOVERKUNST** om de hoek kijken... De gevel van het hotel ziet er namelijk precies zo uit als die van elk ander hotel aan zee. En omdat die gevel het enige is dat mensenogen kunnen zien, heeft niemand iets in de gaten! De rest van het hotel is door opoe Braakzina betoverd en daardoor volkomen onzichtbaar.

Het enige moment waarop je een vermoeden zou kunnen krijgen dat er aan het eind van de boulevard van Upton een reusachtig magisch hotel staat, is wanneer er een meeuw tegen een van de onzichtbare torentjes vliegt. Best grappig is dat altijd. Je moet wel héél goed kijken... Maar dan kun je dus soms een meeuw over de stad zien zeilen in de richting van de zee, en opeens: **KABCING!** Midden in de lucht staat die arme vogel stil. Vervolgens vliegt het beest luid krijsend in een wolk van veren weg, nog beduusder dan een dino in een tutu.

Maar niemand kijkt ooit goed genoeg. De mensen die langs de zee wandelen hebben het veel te druk

met ijsjes kopen en door de branding spetteren. Op beduusde meeuwen letten ze niet. En zo is het gelukt om het hotel sinds de opening door Bram en Braakzina een eeuw geleden geheim te houden.

Daarnaast gebruiken we een paar handige trucs om ervoor te zorgen dat er niet toch per ongeluk mensentoeeristen naar binnen wandelen. Ten eerste ziet het zichtbare deel van het hotel er altijd gammel en oud uit. De ramen worden NOOIT gezeemd en het houtwerk buiten heeft sinds het hotel gebouwd is geen kwast meer gezien.

Ook is het stoepje voor de deur betoverd. Daardoor ruikt ieder niet-magisch wezen dat erop stapt de smerigste stank die hij zich maar kan voorstellen. Het werkt echt fantastisch! Stel je voor dat de stank van hondenpoep het ergste is wat je je kunt voorstellen. Zodra je ook maar één kleine teen op ons stoepje zet, zweeft onmiddellijk de smerigste hondenpoepplucht je neusgaten in. Ha! Mensen denken wel twee keer na voordat ze bij ons aanbellen.

En alsof dat nog niet genoeg is, hebben mijn vader en moeder nog een laatste truc: ze doen zich voor als ontevreden gasten van het hotel. Eén keer per week bellen ze alle plaatselijke kranten en steken vervolgens een enorme preek af over hoe slecht en smerig

de kamers zijn, of hoe walgelijk het eten is. Ook zetten ze slechte beoordelingen op internet.

Pap is zo trots op al onze 'NUL STERREN'-recensies dat hij ze heeft ingelijst. Ze hangen allemaal boven de receptie.

Kijk nou! Daar zijn we, op pagina 18. Als je al tot hier bent gekomen met lezen, geloof je me intussen waarschijnlijk wel. Je denkt vast dat het FANTASTISCH moet zijn om als gewoon kind in een onzichtbaar hotel met magische wezens te wonen. En ik snap ook

best waarom, denk ik. Het kan er hier nogal maf aan toegaan, wat heel leuk is. Toch is het niet ALLEEN maar feeënwensen en glitterkroontjes en dat soort gedoe.

Begrijp me goed. Ik ben gek op mijn maffe huis en het is best tof om deels trol te zijn. Alleen wil ik dat nogal eens vergeten. Bijvoorbeeld wanneer ik mam net heb moeten helpen schoonmaken nadat meneer Diederik, de stinkende demon, een weekendje langs is geweest...

Maar wacht, ik dwaal af. De ECHT opwindende dingen begonnen op de avond van de VERSCHRIKKELIJKE storm.

Ik sjokte de driehonderdnegeennegentig treden naar opoe Braakzina's slaapkamer op en de gebeurtenissen in ons hotel stonden op het punt om interessant te worden...

OPOE BRAAKZINA

Als ik naar opoe toe moet, krijg ik altijd zo'n week, zenuwachtig gevoel in mijn maag. Opoë Braakzina is gewoon doodgrielijk. Zelfs pap wordt gestrest wanneer ze eens in de zoveel tijd vanuit haar torentje naar beneden komt hobbelen om te zien wat er zoal speelt in het hotel.

Wanneer opoe een rothumeur heeft (en dat is dus altijd), lijkt een bloeddorstige tijger naast haar een schattig poesje.

Driehonderdzevenennegentig...

Driehonderdachtennegentig...

Eindelijk was ik boven. Ik stopte even om op adem te komen. Buiten zwiëpten regenvlagen tegen de ruiten, en zo hoog in het torentje piepte en kraakte alles. Ik verwachtte half dat het hele gevaarte door de wind zou omkieperen en dus voelde ik er weinig voor om hier lang te blijven hangen.

'Nou, vooruit dan maar,' fluisterde ik tegen mezelf. Toen slikte ik en klopte op de deur van opoes slaapkamer.

Eindeloos lang bleef het stil. Daardoor dacht ik heel eventjes dat ik geluk had en dat opoe al sliep.

Helaas, dat had ik gedroomd!

'Kom binnen, jongen,' klonk eindelijk haar krakerige stem van de andere kant.

Met mijn voet duwde ik de deur open. Haar vertrouwde stank van schimmel en rottende groenten zweefde de overloop op. Die lucht is zo smerig dat je ogen ervan gaan prikken en je er misselijk van wordt, ik zweer het je. Hoe vaak ik opoe Braakzina ook haar eten en haar kop eendenkroosthee voor het slapengaan breng, ik kan nooit wennen aan de walgelijke meur van die rimpelige ouwe tang.

In opoes slaapkamer was het pikdonker. Ik bleef op de verlichte overloop staan en tuurde ingespannen naar binnen om haar in de duisternis te ontdekken.

'Schiet op, waardeloze karbonkel!'

Ik hoorde het gesmak van haar slijmerige lippen.

'Opoë heeft honger... Wat heb je meegenomen?'

Juist op dat moment flitste buiten de bliksem, waardoor ik haar koperkleurige oogjes in het donker zag glinsteren.

'SCHIET EEN BEETJE OP, KLEIN SNOTJOGH!'

Ik deed een stap haar slaapkamer in en schuifelde naar de plek waar ik een paar tellen eerder haar ogen had zien blinken.

Dat ik de achter-achter-achterkleinzoon van een trol ben, heeft ook zijn voordelen. Bijvoorbeeld dat ik meestal goed kan zien in het donker, eigenlijk alsof het gewoon dag is. Het is een van de coole dingen als je een mensenkind met trollenbloed bent. Hier in de kamer hing echter een magische duisternis... Dichter, kouder en zwarter dan normaal. Opoe Braakzina houdt ervan om zich erin te wikkelen alsof het een dekentje is. Zelfs overdag, met de ramen wijd open, lijkt het in opoes kamer alsof je in een diepe grot bent.

'Ik zie niks, opoe,' zei ik. 'Kunt u het licht niet aan-doen?'

'Nee!' bulderde ze. 'Ik hou van diepduister en grafdonker.'

'Alstublieft, opoe...'

'NEEEEE!' Een verbogen lepel van het eten van gisteravond kwam het donker uit zeilen. Met een pijnlijke DOINK raakte hij de bovenkant van mijn hoofd.

'Au!' riep ik.

'O, stop met dat gemekker,' snauwde opoe, 'en **GEEF ME MIJN VRETEN!'**

'Straks laat ik het nog vallen!' Ik wist dat dat zou werken. Magische wezens zijn enorm gulzig. De gedachte alleen al dat ze hun eten moeten missen jaagt ze de stuipen op het lijf.

Opoe Braakzina gromde wat in het donker. Toen knipte ze met haar stramme vingers en plotseling staken honderden kaarsjes in glazen potten zichzelf aan. Twinkelend werd het steeds lichter in de kamer. En daar zat ze, mijn reusachtige stokouwe opoe, in elkaar gedoken in bed als een kwijlende, kale buffel.

Ze was monsterlijk om te zien. Een grijsgroene reuzin in een smerige nachtpon, met dikke paarse paddenstoelen die uit haar schouders en hoofd groeiden. Haar koperkleurige ogen glinsterden toen het buiten opnieuw bliksemde.

'Hallo, opoe,' zei ik, terwijl ik mijn uiterste best deed om er niet al te bang uit te zien. (Vergeet niet dat ze zo groot is als een beer en chagrijniger dan een yeti met hoofdpijn.)

'ETEN!' krijste ze. Ze stak haar handen uit naar het bord. 'NU!!!'

Toen ik nog een stap naar haar toe deed, tilde aan